

UIT DE SCHRIFT.

Wondere blijdschap.

En zij aanbaden Hem, en keerden weder naar Jeruzalem, met groote blijdschap. Lukas 21:32

De discipelen van Jezus kunnen niet op den Olijberg blijven. Wel zou het hun misschien liever geweest zijn, op deze plek, vanwaar de Meester was opgevaren, tabernakelen te bouwen, en de plaats van afscheid te wijden tot een heiligdom der stille meditatie; wel was het hun schooner te luisteren naar wat de engelen zeiden van Jezus. Die weer zou komen, gelijk zij Hem hadden zien opstijgen, dan naar Jeruzalem terug te keeren, waar de strijd hun wacht, doch... op den berg is thans hun plaats niet. De Heiland roept hen naar de diepte van den arbeid. Hij zendt hen de worsteling in, en... de jongeren gaan. Hoe kan het ook anders? Zegt Lukas ons niet, dat zij den triomferenden Koning aanbaden? En aanbidden is immers niet roemen met woorden alleen, en aanbidden gaat niet op in een psalm en een jubel, maar aanbidden is doen, en den Heiland als Koning erkennen, en Hem gehoorzamen, al is de taak nog zoo zwaar, en de strijd nog zoo hevig.

De discipelen gaan. Zij keeren terug naar de heilige stad. Maar welk een terugkeer! Zij dalen af naar een stad, die wel heilig heet, doch vol onheiligheid is, en hun Meester uitwerpt, en waar de vijandschap tegen Jezus nog jubelt over haar onverwachten zegepraal, en waar zij smaad en strijd ontmoeten zullen. De tegenstelling tusschen Christus' gang en hun gaan is wel treffend groot. Hij vaart op naar boven, naar het hemelsch Sion, dat afgescheiden is van de zondaren, en louter zaligheid en heerlijkheid kent, maar zij moeten naar beneden naar het aardse Salem, dat Zijn profeten doodt en steenigt.

En... zij moeten alleen. Zonder Jezus keeren zij weer. De Meester is nu voor altijd heengegaan... Zou het u verwonderd hebben, wanneer deze jongeren klagende en weonende, en in alle geval still en in zichzelf gekoerd, pijnzende en droef te moede van den berg afgedaald waren? Zoudt ge niet verwachten, dat hun zielen beelden van smart over de scheiding en vrees voor de moeilijke roeping, die zij nu aanvaardden? Maar neen, geen klacht komt over hun lippen. Geen traan schreit hun oog. Geen ontvredenheid versombert hun gelaat. Zij gaan den weg niet stilzwijgend en met neergebogen hoofd, doch zij keerden naar Jeruzalem weer met groote blijdschap.

Wat 'n wondere blijdschap! Naar Jeruzalem terug met groote vreugde! Zonder Jezus terug met groote vreugde? Is die blijheid niet onnatuurlijk en opgeschreefd? Zingden die jongeren niet liederkens met een treurig hart?

Thomas, gij zwaartillende, kunt ge blij zijn? Ja, want Christus moge opgevaren wezen. Hij is zegenende van hen heengegaan, en het laatste, wat ze van Hem gezien hebben, zijn Zijn doorboorde handen, die zich zegenend over hen uitbreidden. Zij hebben dus Zijn zegen. Die zegen trekt met hen mee. Zij gaan niet alleen, en die priesterlijke zegen van hun Heiland en Koning vervult hun harten met vreugde. Die zegen heft hun geloof onhoog, en door dat geloof zien ze Jezus aan hun zijde. Van Zijn genade zijn ze zeker. Van Zijn hulp gewis, — en over den weg, dien zij van den Olijberg naar Jeruzalem gaan, vallen stroomen van licht. Ziet, — daar ligt Jozef's hof, waar Jezus de kluisers van het graf verbrak. Daar verrijst Golgotha, waar Jezus triomfeerde aan het kruis. Daar schuift Gethsémané weg, waar Jezus al hun smart doorleed, om ze in eeuwige vreugde te veranderen, en wel heft voor hun oog Jeruzalem haar tranen en torens ten hemel, maar aan Jezus is gegeven alle macht in hemel en op aarde, en ook die vijandige wereld is Hem onderworpen.

Zoo gaan ze met blijdschap. Zelfs met groote blijdschap. Wat van den hemel komt is groot. En als straks de Trooster komt, vindt Hij een volk, dat den Koning aanbidt, en zich verheugt over Zijn heerlijkheid.

Onzer mag die blijdschap zijn. Onzer moet die vreugde zijn. Gods volk moet een blij volk wezen. Ook al zijn wij vreemdelingen op de aarde. Ook al vormen we een klein getal in deze wereld. Ook al zullen wij hier verdrukking lijden, en al is de strijd zwaar, en de vervulling van onze christenroeping moeilijk. Toch blijde! Toch groote blijdschap! Als wij niet blijde zijn, wie zal het dan wezen? Want over ons zijn immers de zegenende handen van onzen Heiland, Die alle hemelsche gaven over ons uitstort, en wij hebben immers zoodanigen Hoogepriester, Die gezeten is in den troon der majesteit! Jezus regeert. Zijn hoofd, dat eens bedekt was met wonden, draagt nu de kroon. Alles moet zich voor Hem buigen. Reis dan, discipel van Jezus, uw weg met groote blijdschap. K. D.

KERKELIJK LEVEN.

Het belijdenisrapport.

Ook dit rapport levert het bewijs, dat we kerkelijk heel snel leven.

Toen schrijver dezes predikant werd, bestond er geen kans op, dat een Generale Synode vragen voor de Openbare Belijdenis zou opstellen.

Bijna algemeen leefde men in de overtuiging, dat iedere plaatselijke kerk die naar de omstandigheden, waarin ze zich bevond, had te ontwerpen.

Men meende, dat vragen, die voor het geheele land golden, aan de eigenaardige behoeften der verschillende plaatselijke kerken niet konden voldoen.

Op meerdere vergaderingen werden dan ook pogingen om tot zulk een algemeene regeling te komen niet gunstig ontvangen.

Doch ook op dit punt kwam men allengs tot andere gedachten.

Bij sommige kerken waren vragen in gebruik, die alleszins gebrekkelijk moesten genoemd.

Classicale vergaderingen gingen er zich mee bemoeien.

En zoo kwamen er eenige classes, die voor de kerken binnen haar ressort vragen vast stelden. Totdat men eindelijk inszag, dat een uniforme regeling in deze zeer wel mogelijk en ook gewenscht was.

Immers, waar de plaatselijke kerken elkanders attestaties erkennen, behoort er waarborg te bestaan, dat de belijdende leden dezelfde beloften bij de Openbare Belijdenis hadden afgelegd.

Vanzelf komt het hier meer op het zakelijke dan op het woordelijke aan.

En in den regel was die zakelijke eenstemmigheid ook wel aanwezig.

Maar er waren gevallen, die misstanden aanduidden.

Het kwam soms voor, dat een plaatselijke kerk van hen, die belijdenis deden, niet de belofte van een getrouw gebruik van het Avondmaal vroeg.

Verhuisden nu leden uit deze naar een andere kerk en werden zij om hun avondmaal-verzuim vermaand, waarbij dan mede als motief werd aangevoerd, dat zij daarmee hun belijdenis niet gestand deden, dan kreeg men somtijds ten antwoord, dat zij een belofte van deze strekking nooit hadden afgelegd en dat zij anders ook nooit belijdenis hadden gedaan.

Nu zijn de toestanden ook in dit opzicht gewis veel verbeterd.

Maar toch is het goed, dat de kerkeraden van elkander weten, welke verplichtingen de leden bij hun belijdenis op zich nemen.

Daar doet sterk staan in het vermanen, Maar daartoe zijn dan ook vragen noodig, die algemeen worden gebruikt.

De praktijk wees wel uit, dat de plaatselijke behoeften niet zóó onderscheiden waren, dat iedere kerk er aparte vragen op na moest houden.

Van die plaatselijk georiënteerde vragen kwam in de werkelijkheid niets.

In het Noorden zoowel als in het Zuiden van het land ontleende men deze vragen aan Voetius of aan het formulier van den Bejaardendoop of men kwam er op andere wijze aan, doch een eigen cachet droegen deze niet.

De reformatische Synode van Leeuwarden besloot dan ook Deputaten te benoemen, aan wie werd opgedragen „enkele vragen te concipiëren, welke aan de kerken worden aanbevolen, om bij het afleggen der openbare belijdenis te worden gebruikt”.

De Deputaten kweten zich van deze taak met uitnemend doorzicht en voorbeeldigen ijver.

Zij wilden blijkbaar zich zoo na mogelijk aansluiten bij de gangbare vragen en vroegen daarom aan alle plaatselijke kerken in het land, hoe zij deze materie hadden geregeld.

En dit niet alleen. Maar daarbij verzochten zij haar eventuele wenschen omtrent de belijdenisvragen hun kenbaar te maken.

Natuurlijk voldeden niet alle kerken daaraan. Maar de correspondentie bleek toch zeer omvangrijk.

Van dit alles wordt in het rapport een breed en nauwkeurig verslag gegeven.

Aan elke bijzonderheid is aandacht geschonken. De vragen werden geklassificeerd.

En zoo krijgt men een overzichtelijk geheel. Hiernaar nu concipiëerden Deputaten hun vragen, die alle bruikbare elementen van de in zwang zijnde vragen in zich hebben opgenomen.

Doch daarbij lieten ze het niet. Ze ontwierpen een formulier voor de Openbare Belijdenis, waar deze vragen werden ingewerkt. Voorzeker een treffelijk denkbeeld.

Een goede eigenschap van dit formulier is, dat het niet te lang is.

Gewoonlijk toch wordt de preek op het afleggen der Belijdenis ingericht en is het niet noodig, dat, wat in de preek beter naar voren kan komen, in dit formulier op te nemen.

Gedachtig aan den wensch van Deputaten om geen heel formulier in de pers over te drukken, zullen we ons hier met een deel tevreden stellen.

De vragen zelf komen, gelijk we reeds zeiden, met de gebruikelijke overeen.

Daarom kunnen die hier het gevoeligst worden weggelaten.

Het nieuwe zit in den aanhef en het slot, waar door het pas tot een formulier werd.

De nemen we hier dan ook over. De aanhef luidt:

„Geliefden in onzen Heere Jezus Christus, Gij zijt hier verschen om voor God en Zijne heilige gemeente belijdenis te doen van uw geloof, waardoor gij voor uzelve(n) aanvaardt het verbond des Heeren dat u in uwen Doop is beteekend en verzegeld geworden, ten einde alzoo te treden in de volle rechten van lidmaten der kerk, en misdien ook toegang te erlangen tot des Heeren Heilig Avondmaal.

Wilt (t) daartoe ongeveer indelijk antwoorden op de navolgende vragen:

Dan volgen de vragen. En aan het slot vindt men:

„N. N. Wat is daarop uw antwoord? Antw. Ja, (zoo er meerdere personen zijn door ieder hoofd voor hoofd te geven).

God, die dit goede werk in u begonnen heeft, voleindige het tot op den dag van Jezus Christus, Amen. (Phil. 1:6).”

De bepaling, dat zij, die belijdenis doen, hoofd voor hoofd moeten antwoorden, is zeer van pas. Zoo behoort het ook te geschieden.

Behalve dat een ja, door zeg dertig catechisanten, op de wijze van de Kralingsche schutterij uitgesproken, niet tot verhooging van de plechtigheid bijdraagt, heeft de kerk zich te vergewissen, dat ieder persoonlijk hier de verbintenis voor Gods aangezicht aangaat.

Ook de tekst aan het eind, die als zegenbede heeft dienst te doen, lijkt mij wel gekozen.

Met ingenomenheid en instemming namen wij van dezen arbeid kennis.

Alleen moet ik wijzen op één uitdrukking, die mi noodzakelijk moet worden veranderd, omdat zij aanleiding kan geven tot misverstand.

Ze komt voor in de tweede vraag. Daar heet het: „Aanvaardt gij de belofte en verplichting van uwen Doop als teeken en zegel van Gods verbond.”

Natuurlijk bedoelen Deputaten hiermee: aanvaardt gij de belofte Gods, bij uw Doop gegeven, dat Hij ook uw God wil zijn.

Maar dan moest dit toch anders worden ingekleed.

Zooals het er nu staat, zou het de misvatting in de hand kunnen werken, welke men hier en daar aantreft, als zou men door de Openbare Belijdenis de belofte, die de ouders bij den doop hebben afgelegd, voor eigen rekening nemen.

Op die wijze poogt men wel het bezwaar van sommigen tegen het afleggen van Openbare Belijdenis weg te nemen.

Men zegt dan: de Belijdenis houdt feitelijk hetzelfde in als de Doop. Alleen, toen legden uw ouders de belofte voor u af en nu doet gij het zelf. Dit is een dwaling.

Van de ouders wordt de belofte gevorderd, dat zij hun kind naar hun vermogen in de voorzeide leer zullen onderwijzen of doen onderwijzen.

Die belofte kan vanzelf door het kind, wanneer het volwassen is geworden en belijdenis doet, niet worden aanvaard.

Zulk een verkeerd begrip van de Openbare Belijdenis moet bij den wortel afgesneden.

De formulering van Deputaten zou echter ten bate van dit verkeerd begrip kunnen worden geëxploiteerd.

En daarom worde zij gecorrigeerd.

— Het geval-Theesing.

Opmerkelijk is het, hoe zwak onze kerkelijke pers op het geval-Theesing reageert.

Men herinnert zich de zaak. De Theesing, modern predikant bij de Ned. Herv. Kerk te Kwadijk Middelie in Noord-Holland, hield eenige lezingen, waarin hij zich de meest krasse uitspraken tegen Christus en het christendom moet hebben veroorloofd.

Volgens de verslagen in een paar bladen, moet hij o.m. de volgende stellingen hebben verkondigd:

De opstanding van Gods Zoon is een fabel. Aan de eene fabel hangt het heele christendom. Het christendom kan niets zijn zonder nieuwe fabelen en tooverij. Door het christendom is Europa tot verderf, tot den chaos gebracht.

De moderne mensch kan niet aannemen, dat de absoluteitheid van de hoogste openbaring er reeds geweest is. Hij dwaalt liever dan zich de waarheid te laten voorzeggen. In zake godsdienst is alle twijfel een zegen.

De christelijke leer is gefundeerd op de antieke natuur- en wereldbeschouwing. De vraag of Jezus persoonlijk bestaan heeft is moeilijk op te lossen. De evangeliën zijn tendenzgeschriften. De moderne mensch behoeft niet te draaien om de oude overlevering pasklaar te maken.

Jezus was maatschappelijk een revolutionair. Hij is door de menigte gekruisigd, omdat de omkeer, dien Hij beloofd had, niet kwam. De christelijke kerk heeft eeuwenlang de evolutie tegengehouden, daarom versvalt de menigte tot revolutie. De schuld van de Fransche revolutie, het socialisme, de Russische omwenteling valt niet op de menigte, maar op het christendom.

Door geest...
gedenken...
dat is...
God is...
gest...
openbaart...
z...
maatschapp...
Mensch afge...
wij Gods r...
Grawelijke...
En dat u...
Voor het...
hij wel ge...
zijn rekenin...
Natuurlijk...
Ze zullen...
Maar de...
andere zou...
Inmiddels...
Van onze...
stelling...
Hoe ander...
Bähler zijn...
en daarover...
had!...
Toen hoop...
broeders in...
dat de man...
De afloop...
Vandaar...
nu weer ge...
On rest...
te blijven...
't is ook...
anderen pog...
Zij moete...
Maar niet...
ontwaardig...
dikant de...
en op Gods...
= Onze ber...
Niet te la...
proeven van...
plet van der...
geven...
Predikante...
menschen va...
lezers zonde...
Wij dank...
Niet, dat...
aanbevolen...
Integende...
Maar et...
we, zij het...
zouden geve...
En wat m...
bepaalde ke...
geboden, die...
kunnen kom...
De allerge...
Maar enke...
meelveren in...
deze niet op...
er zelf wel...
Ook wijs...
gaan gelijke...
op onze gya...
te verrichte...
looven om...
Neen, liev...
van Deputat...
Misschien...
Verschille...
tal hun na...
In deze o...
Daarom

No 1 zor...
dat het twe...
digt met ee...
De eerste...
Om on...
Verloot...
Rechtv...
Voor...
Hem c...
En gij...
Gods...
Als Zij...
Gaan...
Boreid...
Voor zich...
Om o...
Uit on...
Hem...
Hem...
En gij...
U elk...
Want...
Voor...
Zijn v...
Tot is...
No 2 ga...
trouwens o...
't is...
Om o...
Hem...
Verloot